

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

เรือโทหญิงวรลักษณ์ จงเลิศมนตรี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนจำนวน 180 คน สถิติที่ใช้ คือ สถิติเชิงพรรณนา สถิติเชิงวิเคราะห์ ซึ่งประกอบด้วย การทดสอบไคสแควร์ การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ

ผลการวิจัย พบว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตกับภาครัฐ ด้านการส่งเสริมมากที่สุด และมีส่วนร่วมด้านนโยบายน้อยที่สุด เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตระดับดี ร้อยละ 57.8 ข้อกฎหมายที่ตอบถูกมากที่สุดอยู่ในพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 คิดเป็นร้อยละ 97.2 การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนทั้ง 7 ด้าน พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่มีการรับรู้ เกี่ยวกับการดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ตมากที่สุด ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนและพบว่า ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนซึ่งสามารถอธิบายอิทธิพลได้ร้อยละ 38.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัยนี้คือ หน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมองค์กรพัฒนาเอกชนให้มีส่วนร่วมกับภาครัฐและเพิ่มองค์ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

คำสำคัญ: การคุ้มครองเด็ก, สื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต, การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็ก

* พยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลสมเด็จพระปิ่นเกล้า กรมแพทย์ทหารเรือ

Factors That Influence Protection of Children by NGOS From Undesirable Media through Internet

Lt.JG Woraluk Jonglertmontree

Abstract

The object of this research was to survey factors that influence children's protection from undesirable media according to personnel of non-governmental organizations (NGOS). Data were collected, then analyzed using descriptive statistics and analytical statistics such as Chi-square, Pearson's product moment correlation coefficient, and multiple regression to determine the significance of survey results.

This research found that NGOS in collaboration with governmental agencies are most effective in protecting children from exploitation from undesirable media, having an average score of 3.86. NGOS and governmental agencies have the least collaboration on policy of children's protection with an average score of 3.67. Personnel in the survey are reasonably knowledgeable (57.8%) about laws protecting children from undesirable media through the internet. Most of the surveyed subjects (97.2%) answered correctly to questions related to the children's protection bill of B.E.2546. The majority indicated that the most important project in children's protection is the prevention of children's sexual exploitation from the internet, having an average score of 4.69. The collaboration factor between NGOS and governmental agencies and knowledge of the laws factor had relationship and influence on the effectiveness of protecting children from undesirable media through the internet, which could explain predictive power of 38.1%. These results suggest that there should be a greater collaboration between private foundations and governmental agencies and personnel should be encouraged to know the law protecting children from undesirable media on internet.

Keywords: children's protection, undesirable media on internet, children's protection collaboration

* Registered Nurse at Somdech Phra Pinklao Hospital Naval Medical Department, M.Sc.
(Public Health) Program in Medical and Public Health Law Administration, Mahidol University.

บทนำ

ปัญหาสื่อที่ไม่พึงประสงค์ในปัจจุบันมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมาก เนื่องจากเทคโนโลยีที่มีความเจริญก้าวหน้าและพัฒนาอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสาร ข้อมูลข่าวสาร ความทันสมัยต่างๆ ที่บุคคลสามารถรับได้อย่างรวดเร็ว (ปริมา อภิโชติกร. 2551) กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่เหมาะสมและสื่อลามกอนาจารนั้นยังไม่มี ความชัดเจนในเรื่องการคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างจริงจังทั้งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 หรือแม้กระทั่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ที่ไม่มีการบัญญัติการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์

ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญว่า ปัญหาจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์เป็นปัญหาที่สำคัญต่อสังคมไทย โดยเฉพาะกับเด็กและเยาวชนที่ยังอ่อนด้อยประสบการณ์ ขาดวิจารณญาณในการเลือกรับสื่อที่เหมาะสม จึงจำเป็นต้องมีการสำรวจการรับรู้ของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทั้งในแง่ของการป้องกันเด็กเป็นผู้เสียหายในสื่อที่ไม่พึงประสงค์และการป้องกันเด็กจากการแสพสื่อที่ไม่พึงประสงค์ เพื่อค้นหาแนวทางที่เป็นประโยชน์เกิดความคุ้มครองเด็กอย่างชัดเจน ซึ่งองค์กรที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็กในสังคมไทยคือองค์กรพัฒนาเอกชน ผู้วิจัยได้ทบทวนองค์กรที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็กในสังคมไทยพบว่า มีองค์กรพัฒนาเอกชนที่ให้ความสำคัญมากกับการคุ้มครองเด็ก มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ (องค์กรเอ็คแพท อินเทอร์เน็ต เนชั่นแนล ECPAT: End Child Prostitution, Child Pornography and Trafficking of Children for Sexual Purposes) มีการให้ความหมายของการคุ้มครองเด็กที่ถือว่าการให้เด็กเกี่ยวข้องกับสื่อที่ไม่พึงประสงค์ เป็นการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในเชิงพาณิชย์ ที่อาศัยเทคโนโลยีด้านสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นการสร้างโอกาสทางการค้า เนื่องจากสื่ออินเทอร์เน็ตง่ายต่อการสร้างเครือข่ายและเข้าถึงเครือข่ายที่เผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ ในขณะที่กฎหมายปกป้องคุ้มครองเด็กในเรื่องนี้ยังไม่มี ความชัดเจน ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้การดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดได้ยาก ความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ตำรวจระหว่างประเทศ และความรับผิดชอบของธุรกิจเทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศ ซึ่งองค์กรพัฒนาเอกชนที่มีการดำเนินงานโดยมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์เช่นเดียวกัน แต่วิธีการดำเนินงานที่จะทำให้เกิดการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์อย่างจริงจังนั้น ต้องอาศัยปัจจัยการมีส่วนร่วมกับภาครัฐในด้านนโยบาย ด้านการเฝ้าระวัง ด้านการส่งเสริม ด้านการแก้ไข และด้านการพัฒนา (โสมนัส เจือศรีกุล, 2546) รวมไปถึงตัวบทกฎหมายที่เป็นมาตรฐานในการดำเนินงาน ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงเล็งเห็นว่าเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็กเพื่อสังคมไทยนั้น อาจสนับสนุนให้เกิดการคุ้มครองเด็กด้านสื่อที่ไม่พึงประสงค์อย่างจริงจังได้แต่ไม่อาจดำเนินการได้โดยองค์กรใดองค์กรหนึ่ง จึงศึกษาถึงปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมกับภาครัฐและปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายเพื่อนำไปสู่การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์อย่างจริงจังในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. ศึกษาการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน
2. ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้ด้านกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้ด้านกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต
4. ศึกษาปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้ด้านกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานเพื่อการคุ้มครองเด็กในเขตกรุงเทพและปริมณฑล ประกอบด้วย มูลนิธิอาสาพัฒนาเด็ก มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเด็ก มูลนิธิปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก สภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชน มูลนิธิดวงประทีป องค์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็กและมูลนิธิเพื่อยุติการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็ก รวมประชากร 434 คน

สมมุติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐและปัจจัยด้านความรู้ด้านกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน
2. ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐและปัจจัยด้านความรู้ด้านกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์

ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง 180 คนซึ่งกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรหาขนาดตัวอย่างในกรณีที่ทราบจำนวนประชากร แต่ไม่ทราบค่าสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มได้องค์กรพัฒนาเอกชน 6 แห่ง และสุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มตัวแบบอย่างง่ายโดยการจับสลากเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ตามสัดส่วนที่คำนวณได้ ได้กลุ่มตัวอย่างตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

องค์กรพัฒนาเอกชน	จำนวน เจ้าหน้าที่	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง
มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก	40	22
มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย	200	109
มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก	24	13
มูลนิธิดวงประทีป	60	31
สภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชน	10	7
มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็ก	20	12
รวม	354	194

เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามประกอบไปด้วย 4 ส่วน นำไปตรวจความถูกต้องของเนื้อหาจากคณาจารย์และผู้เชี่ยวชาญนำมาทดสอบความเชื่อมั่นได้แต่ละส่วนดังนี้

1. แบบสอบถามสำรวจปัจจัยส่วนบุคคลประกอบด้วย อายุ เพศ ประสบการณ์การทำงาน รายได้ วุฒิการศึกษา ไม่มีการทดสอบความเชื่อมั่น
2. แบบสอบถามปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ ด้านนโยบาย ด้านการเฝ้าระวัง ด้านการส่งเสริม ด้านการแก้ไขปัญหา และด้านการพัฒนา นำมาทดสอบความเชื่อมั่นได้ 0.925
3. แบบสอบถามสำรวจความรู้เกี่ยวกับกฎหมายด้านสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน นำมาทดสอบความเชื่อมั่นได้ 0.860
4. แบบสอบถามการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน นำมาทดสอบความเชื่อมั่นได้ 0.806

สถิติที่ใช้ คือ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและสถิติเชิงวิเคราะห์ ได้แก่ การทดสอบไคสแควร์ (Chi-square test) การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment coefficient of correlation) และการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของแบบเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนทั้งหมด 180 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 148 คน เพศชาย จำนวน 32 คน มีอายุเฉลี่ย 35 ปี อายุสูงสุด 58 ปี อายุต่ำสุด 20 ปี กลุ่มอายุ 31-40 ปี มีจำนวนมากที่สุดคิดเป็น ร้อยละ 36.7 มีประสบการณ์ในการทำงานโดยเฉลี่ย 11 ปี ประสบการณ์การทำงานน้อยสุด 7 เดือน มีประสบการณ์การทำงานมากที่สุด 35 ปีรายได้โดยเฉลี่ย 15,743 บาท มีรายได้มากที่สุด 27,000 บาท พบในรายที่อายุมากที่สุด คือ 58 ปี รายได้น้อยที่สุด 8,000 บาท วุฒิกการศึกษาโดยเฉลี่ยอยู่ที่ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวน 137 คน

2. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน พบว่า มีส่วนร่วมด้านการสงเคราะห์มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 3.86) รองลงมามีส่วนร่วมด้านการแก้ไข (ค่าเฉลี่ย = 3.85) และการมีส่วนร่วมด้านนโยบายน้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 3.67)

3. ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความรู้ระดับดี ร้อยละ 57.8 ระดับปานกลาง ร้อยละ 37.8 และระดับต่ำร้อยละ 4.4 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่ตอบถูกต้องมากที่สุดอยู่ในกฎหมายพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ส่วนข้อมูลความรู้ที่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ตอบถูกน้อยที่สุด อยู่ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287

4. ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่ มีระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ระดับมากที่สุด คือด้านการดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ต (ค่าเฉลี่ย = 4.69) รองลงมาด้านการดำเนินการส่งเสริมหรือผลิตสื่อที่เหมาะสมสื่อสร้างสรรค์ (ค่าเฉลี่ย = 4.33) น้อยที่สุดคือ ด้านการดำเนินโครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดี (ค่าเฉลี่ย = 3.44)

5. ปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ไม่มีความสัมพันธ์กัน

6. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการ

คุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมฯ และปัจจัยความรู้ด้านกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ปัจจัย	$\bar{X}$	S.D.	การคุ้มครอง เด็ก	ปัจจัย ด้านการมี ส่วนร่วม	ปัจจัยด้าน ความรู้
การคุ้มครองเด็ก	83.01	11.79	1		
ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม	79.46	13.99	0.574(**) (<0.001)	1	
ปัจจัยด้านความรู้	9.64	1.61	0.208(**) (0.007)	-0.005 0.948	1

**ค่านัยสำคัญทางสถิติ < 0.05

7. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขอเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน สามารถอธิบายความผันแปรต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.000$) คิดเป็นร้อยละ 38.1 ($R^2=0.381$) และมีความคลาดเคลื่อนในการทำนายอิทธิพล เท่ากับ 6.179 (Standard Error = 6.179) ตามตารางที่ 3

ตารางที่ 3 อิทธิพลของปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	p-value
	B	Std. Error	Beta		
การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็ก	0.494	0.053	0.581	9.370	0.000
ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็ก	1.572	0.465	0.210	3.382	0.001
ค่าคงที่ = 28.709	F=49.462	df = 163	p < 0.000	Standard	
Error = 6.179	R=0.617	R ² =0.381	R ² a = 0.373		

อภิปรายผลการวิจัย

1. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ พบว่า

1.1. ปัจจัยด้านการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมมากที่สุด อภิปรายได้ว่า การที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีโครงการฟื้นฟูเด็กก่อนกลับสู่ครอบครัว เช่น มูลนิธิดวงประทีปมีโครงการนิวัตน์สู่ชีวิตใหม่เยาวชนชาย และโครงการเยาวชนหญิงสู่ชีวิตใหม่ เพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจเยาวชนชายหญิงที่ถูกทำร้ายเพราะองค์กรพัฒนาเอกชนให้ความสำคัญกับการส่งเด็กกลับสู่ครอบครัวหลังถูกละเมิดทางเพศ เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยทั้งด้านร่างกายและจิตใจของเด็กมาก การส่งเสริมความสัมพันธ์ในสถาบันครอบครัวให้ดูแลเยาวชนในครอบครัวให้ได้รับความอบอุ่นอย่างเพียงพอและมีแบบอย่างที่ดีในการดำรงชีวิต (นันทน์ภัส สนธิพร. 2552) จึงถือว่าสถาบันครอบครัวสำคัญต่อการช่วยเหลือสงเคราะห์ให้เด็กกลับสู่ครอบครัวอย่างมีความสุข

1.2. ปัจจัยด้านการแก้ไขปัญหาที่มีส่วนร่วมรองลงมา อภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมในเรื่องการมีส่วนร่วมช่วยเหลือเด็กในชุมชนที่ถูกละเมิดทางเพศและแจ้งตำรวจให้ดำเนินการต่อไปมากที่สุดซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโสมนัส เจือศรีกุล (2545) ที่เสนอว่าเนื่องจากองค์กรพัฒนาเอกชนเป็นกลุ่มที่อยู่ใกล้ชิดกับปัญหามากที่สุดจึงมีบทบาทสำคัญในการเข้าไปจัดการปัญหาเหล่านั้นในขั้นต้น ก่อนที่จะมอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการต่อไป จะ

เห็นได้ว่าองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานร่วมกับชุมชนจะสามารถพบเจอกรณีเด็กถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศในชุมชนที่ดูแลก่อน หลังจากนั้นจึงส่งให้ตำรวจดำเนินการต่อไป ในขณะเดียวกัน ปีพม่า แสงสะอาด (2547) พบว่า บทบาทด้านการแก้ไขประกอบไปด้วย 4 ด้าน คือ การแจ้งข่าว การฝึกอบรมให้ความรู้ การสร้างเครือข่ายและการบำบัดรักษาฟื้นฟู ซึ่งผู้ทำงานร่วมกับชุมชนมีบทบาทสำคัญในการแจ้งข่าวเช่นเดียวกัน

2. ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน การที่มีข้อคำถามที่ตอบถูกมากที่สุด อยู่ในพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และข้อคำถามที่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบได้น้อยที่สุดอยู่ใน ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 อภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนไม่มีการเข้าไปดำเนินคดีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 เหมือนเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงมีความรู้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 น้อย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรทิพย์ ศิริชูทรัพย์ (2542) ที่เสนอว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทในการเข้าไปทำงานกับชุมชนมากกว่าการเข้าไปดำเนินงานเมื่อเกิดคดี แต่การทำงานร่วมกับชุมชนจำเป็นต้องอาศัยเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้เพื่อการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ ดังนั้นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตแก่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนจะทำให้การทำงานกับชุมชนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ งานวิจัยของ โสมนัส เจือศรีกุล (2545) ที่เสนอว่าองค์กรพัฒนาเอกชน มีความสำคัญในฐานะตัวเร่งให้นโยบายได้รับการขับเคลื่อน กล่าวคือ องค์กรพัฒนาเอกชนได้ช่วยกระตุ้นภาครัฐ หน่วยงานราชการ และประชาชน มีความตระหนักบทบาทความสำคัญของปัญหาและแก้ไขโดยเร็ว

3. การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน อภิปรายได้ว่า การที่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ ด้านการดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ตมากที่สุด เพราะองค์กรพัฒนาเอกชนมีความใกล้ชิดกับชุมชนที่อยู่ในความดูแลมากกว่าการทำงานตามรัฐเท่านั้น จึงมีการจัดโครงการกิจกรรมเพื่อชุมชน ให้เด็กในชุมชนสามารถป้องกันตนเองจากการถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศทางอินเทอร์เน็ตเป็นสิ่งที่องค์กรพัฒนาเอกชนทำได้ง่ายและรวดเร็วมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของบัณฑิต อ่อนดำ (2527) ที่พบว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมในขั้นการริเริ่มการพัฒนา เป็นขั้นตอนที่องค์กรพัฒนาเอกชนทำให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาสาเหตุของปัญหาภายในชุมชน ตลอดจนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจกำหนดความต้องการของชุมชน และจัดลำดับความสำคัญของความต้องการของชุมชน จึงทำให้องค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทต่อชุมชนในการจัดการดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ต

4. ปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนไม่มีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน อภิปรายได้ว่าเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมาจากหลากหลายสาขาวิชาชีพ ไม่มีการระบุถึงแขนง

วิชาโดยตรงและการทำงานด้านองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรต้องอาศัยการร่วมมือจากสหสาขาวิชาชีพ เป็นเครือข่ายมากกว่าจึงเกิดผลสำเร็จไม่จำเป็นต้องมีการวิชาชีพใดวิชาชีพหนึ่งอยู่ในองค์กร ผู้วิจัย ศึกษาการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ในการทำงานด้านการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ที่ไม่มีผู้เชี่ยวชาญด้านนี้โดยตรง พบว่า เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาวุฒิ ปริญญาตรีและอยู่ในช่วงวัยทำงานซึ่งถือว่าระดับวุฒิการศึกษาเพียงพอต่อการดำเนินงานของ องค์กรพัฒนาเอกชน แต่เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่นั้นไม่ได้มีความหลากหลายของการศึกษามาก องค์กร จึงจำเป็นต้องมีการรวมทำงานเป็นสหสาขาวิชาเพื่อให้เกิดผลต่อการคุ้มครองเด็ก เช่น พืระพงศ์ ไชยหาญ (2554) เสนอว่า การทำงานด้านการคุ้มครองเด็ก เน้นการกระทำกับระบบแวดล้อมที่ใกล้ชิด และมีอิทธิพลต่อเด็กอันได้แก่ ครอบครัว ชุมชน และกลไกระดับชาติที่มีอิทธิพลต่อเด็ก การ คุ้มครองเด็ก มีหลักการว่าต้องทำงานโดยเน้นการพัฒนาเด็กอย่างเป็นองค์รวม โดยอาศัยการทำงาน และการตัดสินใจของทีมีวิชาชีพต่างๆทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ดังนั้น ปัจจัยส่วนบุคคลจึงไม่มี ความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์

5. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครอง เด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความสัมพันธ์กับ การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนา เอกชน อภิปรายได้ดังนี้

5.1. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน อภิปรายได้ว่าการ ทำงานขององค์กรพัฒนาเอกชนเป็นการทำงานภายใต้การกำหนดนโยบายของรัฐบาลเป็นสำคัญ ซึ่ง สอดคล้องกับเว็บไซต์ไทยเอ็นจีโอ แหล่งข่าวสารเพื่อการพัฒนา (2547) ได้ให้รายละเอียดของ องค์กรพัฒนาเอกชนมีความสัมพันธ์กับภาครัฐด้านการสนับสนุน ประกอบด้วย ลักษณะส่งเสริมเกิด จากความเข้าใจอันดีของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีต่อองค์กรพัฒนาเอกชน ลักษณะประสานงานส่วนใหญ่ จะเป็นการทำงานร่วมกันและลักษณะซึ่งเป็นลักษณะขององค์กรพัฒนาเอกชนที่ได้รับการสนับสนุน ด้านงบประมาณ ดังนั้นจากการพัฒนาสังคมนั้นคงจะขาดเครือข่ายภาครัฐในการดำเนินการไม่ได้ เพราะต้องอาศัยนโยบายที่ภาครัฐจัดเป็นระบบขึ้นมา เมื่ออดีตรัฐบาลได้มีการสร้างแบบแผนที่รัฐ เป็นผู้มีความอำนาจ เป็นศูนย์กลาง จึงกลายเป็นปัญหาสะสมในเชิงโครงสร้างมาตลอด และมีการ ปรับเปลี่ยนแบบแผนเหล่านั้น โดยสนับสนุนการทำงานแบบมีส่วนร่วม เช่น การส่งเสริมให้ภาค ประชาชนมีการรวมกลุ่มเป็นเครือข่าย และมีการปรึกษาหารือมากขึ้น โดยผ่านช่องทางกฎหมาย กระบวนการทำงาน ซึ่งองค์กรพัฒนาเอกชนเป็นอีกภาคส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาสังคม จากการศึกษาค้นคว้าของ พืระพงศ์ แก้วหาญ (2541) พบว่า จุดแข็งขององค์กรพัฒนาเอกชน คือ การ มุ่งเน้นในการเสนอทางเลือกในการพัฒนาสังคม การส่งเสริมให้ประชาชนมีความสามารถในการ พึ่งพาตนเอง และการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ ในขณะเดียวกันก็มีข้อจำกัดในเรื่อง ของงบประมาณ การดำเนินการ การขาดจิตสำนึกของกลุ่มคนบางกลุ่ม ดังนั้นการดำเนินงานของ

องค์กรพัฒนาเอกชนต้องร่วมมือกับรัฐบาลไม่ว่าจะเป็นการเสนอแนะนโยบาย การร่วมร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้อง การสนับสนุนงบประมาณ

5.2. ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน อภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนต่างทำงานภายใต้นโยบายของภาครัฐ เพราะองค์กรพัฒนาเอกชนเป็นผู้มีส่วนร่วมด้านนโยบายและการเป็นตัวเร่ง คือ มีบทบาทในการเสนอแนะนโยบายและมาตรการเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาคู่กัน ร่วมกับภาครัฐและหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง เป็นตัวเร่งรัฐบาล หน่วยงานราชการ และประชาชน มีความตระหนักถึงบทบาท ความสำคัญของปัญหาและแก้ไขโดยเร็วจึงจะทำให้เกิดการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต (โสมนัส เจือศรีกุล, 2545) เพราะองค์กรพัฒนาเอกชนอยู่ใกล้ชิดชุมชน ซึ่งรัฐเองมีการทำงานโดยดำเนินนโยบายตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กต่าง ๆ ดังนั้น เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตในระดับที่สามารถดูแลชุมชนที่ตนดูแลเพื่อมีส่วนร่วมในการเสนอแนะนโยบายและมาตรการต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม ไม่เพียงแต่องค์กรพัฒนาเอกชนเท่านั้นที่จำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ผลการวิจัยของ พิรพงษ์ ใจหาญ (2554) ยังได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรให้ความรู้ในเรื่องกฎหมาย สิทธิที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์การคุ้มครองเด็ก รวมไปถึงพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 แก่ประชาชนในชุมชน ในขณะเดียวกันองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานกับชุมชน ก็สามารถให้ความรู้แก่ชุมชนที่ดูแลอยู่ได้เช่นกัน

6. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน อภิปรายได้ดังนี้การมีอิทธิพลของปัจจัยทั้ง 2 นั้น สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้สอดคล้องกับการให้ความหมายการคุ้มครองเด็กของอภิญา เวชยชัย (2551) คือ การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน สามารถเกิดขึ้นได้จากการมีส่วนร่วมหลากหลายจากหลายแขนง การให้ความสำคัญที่เด็กเป็นฐาน ทั้งนี้การเน้นการกระทำกับระบบแวดล้อมที่ใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อเด็กอันได้แก่ ครอบครัว ชุมชน และกลไกระดับชาติที่มีอิทธิพลต่อเด็ก การคุ้มครองเด็ก มีหลักการว่าต้องทำงานโดยเน้นการพัฒนาเด็กอย่างเป็นองค์รวม โดยอาศัยการทำงานและการตัดสินใจของทีมวิชาชีพต่างๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจากการศึกษาองค์กรพัฒนาเอกชนของผู้วิจัย พบว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีการทำงานภายใต้ นโยบายของรัฐ มีการทำงานภายใต้พระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ได้แก่ มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มีสถานดูแลเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 จำนวน 2 แห่ง คือ สถานแรกรับและสถานพัฒนาและฟื้นฟู ซึ่งให้ความช่วยเหลือเด็กในระยะวิกฤตและระยะยาว เพื่อพัฒนาและบำบัดฟื้นฟูเด็กทั้งทางร่างกาย จิตใจ เพื่อช่วยเหลือสงเคราะห์เด็กเมื่อได้ถูกแสวงหา

ประโยชน์ทางเพศ รวมไปถึงทำงานกับชุมชนที่ดูแล การดำเนินโครงการต่างๆ เป็นบทบาทสำคัญที่องค์กรพัฒนาเอกชนปฏิบัติอย่างเสมอมา การมีส่วนร่วมในขั้นการริเริ่มการพัฒนา เป็นขั้นตอนที่ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาสาเหตุของปัญหาภายในชุมชน ตลอดจนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจกำหนดความต้องการของชุมชนและจัดลำดับความสำคัญของความต้องการของชุมชน (บัณฑิร อ่อนดำ, 2527) การสอดส่องดูแล วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับสื่อที่ไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นกับเด็กทั้งระดับประเทศ ชุมชน และบอกแก่ภาครัฐเช่น การประชุมสัมมนาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนต่างๆ การแสดงความคิดเห็นขององค์กรพัฒนาเอกชนจะเป็นการแจ้งให้รัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในระดับรากหญ้า พร้อมกับแนวทางแก้ไขปัญหา (โลมนัส เจือศรีกุล, 2545) ดังนั้น องค์กรพัฒนาชุมชนจึงเป็นองค์กรภาคเอกชนที่สำคัญ มีความใกล้ชิดกับชุมชนแต่ต้องมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กกับภาครัฐ โดยอาศัยความรู้ของสหสาขาวิชาชีพอื่นๆ เพื่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตที่มีประสิทธิภาพ

สรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อสรุป ดังนี้

1. ภาครัฐควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรพัฒนาเอกชนเมื่อมีการจัดโครงการกิจกรรม ภายในชุมชนที่ดูแลอยู่ทั้งด้านการส่งเสริมให้ปฏิบัติตามนโยบายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ การจัดสมัชชาเสนอแนะนโยบายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์
2. เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนควรเพิ่มพูนองค์ความรู้เกี่ยวกับนโยบาย ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตอย่างสม่ำเสมอ
3. ภาครัฐสนับสนุนองค์กรพัฒนาเอกชนให้มีศักยภาพในการดูแลเด็กที่ถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศระหว่างดำเนินคดี
4. องค์กรพัฒนาเอกชนควรสร้างเครือข่าย ประสานงานผู้เกี่ยวข้อง เช่น สื่อมวลชน เจ้าหน้าที่ตำรวจ องค์กรเอกชนอื่นๆ เพื่อพัฒนาการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต
5. ภาครัฐส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีการกระจายการสอดส่องดูแล การกระทำผิดเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศที่เกิดขึ้นในชุมชน และสามารถรายงานต่อภาครัฐได้โดยไม่คิดว่าเป็นการกระทำนอกบทบาท

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. ควรศึกษาปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์หรือมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต เช่น การบริหารกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก
2. ควรศึกษาการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของประชากรอื่น ๆ เช่น เครือข่ายอินเทอร์เน็ตในชุมชน ผู้บังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ต
3. ศึกษาปัญหาและอุปสรรคการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

4. ศึกษาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของกฎหมายที่มีผลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

5. ศึกษาประชากรที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตกับภาครัฐเพื่อเปรียบเทียบว่าประชากรนั้น ๆ มีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์นั้นแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

เอกสารอ้างอิง

- บันทร อ่อนคำ. (2527). องค์การอาสาสมัครเอกชนก่อน 14 ตุลาคม 2516.ทางเลือกการพัฒนา,2 (2)
- นันทน์ภัส สนธิพร. (2552). **มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมสื่อลามกและสื่อที่ไม่เหมาะสมเพื่อคุ้มครองเด็กและเยาวชน ศึกษากรณีร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุช่วยพฤติกรรมอันตราย พ.ศ.** วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปัทมา แสงสะอาด.(2547). **ทัศนะของชุมชนต่อการคุ้มครองเด็ก:ศึกษาเฉพาะกรณีชุมชนวัดประชาธิธรรม เขตดุสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปริมา อภิโชติกร. (2551). **อิทธิพลของสื่อลามกที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษากลุ่มอาชีวศึกษา จังหวัดเชียงใหม่.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์ สำนักงานบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- มูลนิธิปิวิณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี.(2555). วันที่ค้นข้อมูล 4 ธันวาคม 2555, จากมูลนิธิปิวิณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรีเว็บไซต์ :<http://www.pavenafoundation.or.th/>
- พรทิพย์ ศิริชูทรัพย์ .(2542). การเปิดรับข่าวสารความรู้ ทัศนคติและการมีส่วนร่วมต่อปัญหาสังคมของกลุ่มผู้ใช้สื่ออินเทอร์เน็ตบนเว็บไซต์ขององค์กรพัฒนาเอกชน. วิทยานิพนธ์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชน .(2555). วันที่ค้นข้อมูล 4 ธันวาคม 2555, จากสภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชนเว็บไซต์: <http://www.dordek.org>.
- โสมนัส เจือศรีกุล. (2545). **มาตรการควบคุมต่อต้านสื่อลามกเด็ก.** วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- องค์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็กและมูลนิธิเพื่อยุติการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็ก.(2555). วันที่ค้นข้อมูล 4 ธันวาคม 2555, จากองค์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็กและมูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กเว็บไซต์: <http://www.ecpatthailand.org/th/about.html>.
- เอ็คแพทอินเทอร์เน็ตชนแนล. (2549). **การติดตามผลระดับสากลรายงานว่าด้วยความก้าวหน้าของการดำเนินงานต่อต้านการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์จากเด็ก.**กรุงเทพฯ:ศาลาแดง.